

Δικαιοσύνης και της Ελευθερίας είναι καταδικασμένοι να αποθάνουν χωρίς όνομα, χωρίς υπόληψη, χωρίς τιμή.

Ας ελπίσουμε ότι σύντομα η φωνή μας θα ακουστεί και θα επιστρέψουμε στα χωριά μας για να δούμε τις εκκλησίες μας, τα σπίτια και τα περιβόλια μας που δεν τα ξεχνούμε ποτέ.

Και αν ακόμη δεν ακουσθεί η φωνή μας θέλουμε να πιστεύουμε ότι σύντομα η

πολιτική που ακολουθεί σήμερα η Τουρκία και η οποία στηρίζεται στο ότι η μία πληγή επουλώνει την άλλη θα αποδειχθεί καταστροφική γι'αυτή. Γιατί τελικά θα βρεθεί με τόσες πληγές που ούτε οι Αμερικάνοι, ούτε οι Γερμασί, ούτε οι Άγγλοι φίλοι τους θα μπορέσουν να τη θεραπεύσουν και τότε θα ανατείλει το δίκαιο για την Κύπρο μας και για όλη την περιοχή μας.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΡΗΓΑΙΝΑΣ

Κυθρέα μυριολούλουδη
στα γιασεμιά πνιγμένη,
το γάργαρό σου το νερό
κρατείς σαν πρώτα καθαρό,
ή μήπως και η Ρήγαινα
που το βουνό ορίζει
αφήνει πια το δάκρυ της
πικρό, καυτό να τρέχει,
κατηφορίζει το βουνό
και στην πηγή σου φτάνει
και σου θολώνει το νερό;
Αλήθεια πως σου στέρειψε
στα σπλάχνα μέσα η βρύση
και δεν μπορείς πια με νερό
το κάμπο να δροσίσεις;
Γι' αυτό λυπάσαι και πονάς;
Χωριό μου, μη βαρυγκομάς.
Στρατεύτηκε η προσφυγιά
μες στην πικρή της ξενιτιά
και χύνει μαύρα δάκρυα
για να σου συντηρήσει
τη χρυσοφόρο βρύση,
όσο να φτάσει ο καιρός
κοντά σου να γυρίσει.

Γ. ΚΟΚΗΣ